

ת"פ 28274/03 - מדינת ישראל נגד עדיאל קורליונה, ערן שלמה לסקר, אוריאן תורג'מן - בעצמו

בית משפט השלום בבארא שבע

ת"פ 28274-03 ממדינת ישראל נ' קורליונה(עוצר) ואח'
לפני כבוד השופט דניאל בן טוליה
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד שירה חREL פ
המאשימה
נגד
הנאשמים

1. עדיאל קורליונה (עוצר)
ע"י ב"כ עו"ד עוזי נקש
2. ערן שלמה לסקר (עוצר)
ע"י ב"כ עו"ד רן אבינעם
3. אוריאן תורג'מן - בעצמו
ע"י ב"כ עו"ד רוד אברהם

[פרוטוקול הושמטה]

החלטה

בפני בקשות למחיקת כתוב אישום, בשל אי קיום שימוש בטרם הגשת כתוב אישום בהתאם לסעיף 60א לחוק סדר הדין הפלילי. תחילתה בטענה מקדמית אותה העלה הנאשם 1 בתאריך 7.7.15 אליה הצטרפו נאשמים 2 ו-3 בתאריך 16.7.15.

הרקע העובדתי

בנוגע הנאשמים הוגש בתאריך 12.3.15 כתוב אישום הכלול 6 אישומים (חלק מהאישומים מיוחסים רק לחלק מהנאשמים) המייחס להם עבירות שונות שעניין קשירת קשר לביצוע פשע, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, ניסיון לקבלת דבר מה במרמה בנסיבות מחמירות, התחזות לאחר בכוננה להונאה, הונאה בכרטיסי חיבוב בנסיבות מחמירות, ניסיון להונאה בכרטיסי חיבוב בנסיבות מחמירות, שימוש במסמך מזויף בנסיבות מחמירות (חלק מההעברות מיוחסות רק לחלק מהנאשמים). הנאשם 1 מיוחסות בנוסף עבירות של איומים, העלבת עובד ציבור והפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

המאשימה צירפה לכתב האישום את החלטת פרקליט המחו ז להגיש נגד הנאשמים 1 ו-3 כתוב אישום עוד בטרם חלפו 30 הימים לשימוש בהתאם לסעיף 60א(ה) לחוק סדר הדין הפלילי. זה הוסיף בהחלטתו כי הוא מוכן לקיים את הליך השימוש בעניינים, בלב פתוח ובנפש חפצها, לאחר הגשת כתוב האישום. בהתאם לסעיף 60א(ז) לא נזקק פרקליט המחו

עמוד 1

לערוך שימוש לנאים 2 בשל היותו עוצר באותה עת.

טענות המבקרים

ב"כ נאים 1 טען כי החלטת פרקליט המחוуз נתונה לביקורת שיפוטית ככל החלטה מנהלית ועליה להיות עניינית, סבירה ומידתית ועל כן ההחלטה שלא לערוך שימוש צריכה להיות ההחלטה מונומקט בכתב. הלה הוסיף כי הוא היה בחזקת אסיר בעת שהועבר חומר החקירה בעניינו, מהמשטרה לפרקטיות, ולא בחזקת עצור כפי שדורש הסיג בסעיף 60(ז) לחוק סדר הדין הפלילי. מעבר לכך טען הלה כי לא הייתה כל מניעה אחרת מצד המאשימה לעורך לו שימוש. נכון האמור טען ב"כ נאים 1 למחוק את כתוב האישום שכן אי קיום שימוש לנאים הוא גם מהותי הנוגע לשורש העניין. לעניין אופי ריפוי הפגם טען ב"כ הנאים 1 כי בנסיבות מקרה זה ובהתחשב לכך שנאים 1 לא נחקר כלל בגין אישומים 4 ו-5 אין מנוס מריפוי הפגם בדרך של מחיקת כתוב האישום. ב"כ נאים 1 צירף והפנה לפסיקה לתמיינה בטענותיו.

ב"כ הנאים 2 טען כי יש למחוק את אישומים 4 ו-5 עליהם נחקר בדצמבר 2014. הלה ציין כי מיד לאחר שנחקר באישומים אלו הוא שוחרר ולכן לא הייתה כל מניעה מצד המאשימה כבר אז לעורך לו שימוש, עובדה הנלמדת מתשובת המאשימה ביחס לנאים 1 שביקשה לכרוך אותו ואת נאים 2 בכתב אישום אחד. לחלוfin טען הלה כי נכון כתוב האישום המסווע והקושי של הגורם המוצע להפריד בין האישומים השונים יש למחוק את כתוב האישום בכללותיו.

ב"כ הנאים 3 הצד שלישי אף הוא לבקשת כתוב האישום כנגד נאים 3 והפנה לריאות החלטות ולחילוקו הקטן של נאים 3 באישום השלישי המזוהה לו. זה טען כי עירicit שימוש בעניינו כפי שנדרש על פי חוק הייתה מביאה לביטול ההלכים נגדו. הלה ציין כי נאים 3 היה משוחרר בעת הגשת כתב האישום והוסיף שההחלטה פרקליט המחווץ לא לעורך בעניינו שימוש לפני הגשת כתב אישום לוקה באופן מהותי בשל כך שפרקטי המחווץ לא נימק את החלטתו בנגד לסעיף 60א(ה).

ב"כ המאשימה טענה כי יש לבחון את סבירות ההחלטה פרקליט המחווץ אל מול האינטרס הציבורי ואם נפל פגם את אופן ריפויו. לעניין טענת הנאים טענה ב"כ המאשימה כי מדובר בכתב אישום כנגד שלושת הנאים שלא ניתן להפרידם, שחומרתו והיקפו נחשפו תוך כדי איסוף חומר החקירה ולכן לא הוגש כתב אישום בתחילתה. זו הוסיפה כי רק לאחר שהמאשימה עמדה על היקף התקיק ועל השיטה הוחלט על מעצרו של נאים 2 והגשת כתב אישום ולכן עפ"י סעיף 60(ז) הייתה מניעה לעירicit שימוש בעניינו. לעניין נאים 1 טענה ב"כ המאשימה כי לא נוצרה לבקשת מעצרו עד תום ההליכים בשל העובדה כי באותה עת הוא היה בחזקת אסיר ליתרת זמן ארוכה על כל המשתמע מכך. הלה הוסיף כי היותו של נאים 1 מאורי סוג ובריח חלוף מעכער מפעילה את הסיג שבסיג 60א(ז) ומהילה אותן גם בנסיבות אלה. מעבר לכך טענה ב"כ המאשימה כי פרקליט המחווץ פעל על פי סמכותו בהתאם לסעיף 60א(ה) ושלה מכתב לנאים 1 ו-3 בדבר הגשת כתב אישום טרם שימוש והזמין לעורך את השימוש לאחר הגשת כתב האישום. זו הוסיפה כי בנסיבות האמורים, לרבות שיקולי ייעילות, והיותו של נאים 3, אף שחלקו קטן יותר, חלק מהפרשה יכולה הביאה להחלטה להגיש כתב אישום טרם נערך לו שימוש.

ב"כ המאשימה צינה את המשמעות הנלוות למחיקתו של כתב האישום לרבות שחררו של נאים 2 ממעצר ואת

הפגיעה באינטרס הציבורי הכרוכה בכך. ב"כ המאשימה צירפה את המכתבים שהופנו לנאים 1 ו-3 וכן פסיקה לתמיכת בטענותיה.

דין והכרעה

בפתח דבר יאמר סופו, ולפיו לא מצאתי לנכון לקבל את הטענה המקדמית ולהורות על ביטולו של כתב האישום,, וזאת בשים לב לכך שלא מצאתי פגם בהתנהלות המאשימה כל שהדבר נוגע לחובת השימוש המוטלת עליה בהתאם להוראת סעיף 60 לחוק סדר הדין הפלילי.

זכות השימוש כמקבילה לזכות הטיעון הינה זכות מהותית המאפשרת לחשוד לפרסום את טענותיו עודטרם יחולט על הפיכתו לנאים באמצעות הגשת כתב אישום. המעבר בין סטטוס חשוד לסטטוס נאשם אינה דבר של מה בכאן ויש בה משום פגעה בשמו ובשגרת חייו של החשוד. מעבר לכך קיומ הליך השימוש הביא לא פעם לתיקון כתב האישום המתגבש, לריכוכו ואף להחלטה לא להגיש כתב אישום, יש בכאן כדי להביא למיוחד המחלוקת בין ההגנה וליעילות ולהיסכון הכרוכים בהליך הפלילי. לעניין חשיבות הליך השימוש ראו: בג"ץ 554/05 אשכנזי נ' מפכ"ל המשטרה; ע"פ 1053/13 חסן הייל נ' מדינת ישראל.

בצד האמור לעיל, אין מדובר בזכות מוחלטת וסעיף 60א קובע סיגים לזכות השימוש לשם האיזון הנדרש בין זכות השימוש לזכויות יסוד אחרות תפקודן התקין של רשיונות החוק. בסעיף 60א(ה) נקבע כי פרקליט המחווז רשאי מטעמים שירשו להגיש כתב אישום לפני מועד השימוש אך גם סעיף 60א(ז) הקובע כי זכות השימוש לא תחול על מי שהוא במעצר בעת העברת חומר החקירה ובגהשת כתב האישום. לעניין זה ראו ת"פ (מחוזי ת"א) 40131/07 מדינת ישראל נ' בן רובי.

כל שהדבר נוגע לנאים 2 - הרי שהמאשימה פעלה בהתאם להוראת סעיף 60א (ז) לחסד"פ וזאת בשים לב שבעת הגשת כתב האישום הנאים היה עצור. תכלית זכות השימוש מושגת במסגרת הליך המעצר בו נחשף הנאים לחשודות נגדו וראה בין היתר תפ"ח (ת"א) 1049/07 כהן חיים נ' מדינת ישראל. ב"כ הנאים 2 מודיע לסעיף הרלוונטי ועל כן ביקש לייחד את טיעוני לאיושומים 4 ו- 5 עליהם נחקר הנאים בחודש דצמבר ושוחרר. לדבריו, זכות השימוש קמה לנאים בסמוך לאחר סיום חקירותו, דבר שלא בוצע.

לא מצאתי בטיעון זה של ב"כ הנאים 2 ממש. הדברים ראשית מבוססים על כך שחומר החקירה כפי הצהרת ב"כ המאשימה הועבר עבור מעצרו של נאים 2 בדבוקה אחת ע"י המשטרה (וזאת למעשה ספיכים שהובאו בנפרד). משכך ובשים לב לסעיף החוק המציין את העברת חומר החקירה כנקודות הזמן בה כמה חובת המידע, מתקיים התנאי האמור בסעיף 60א(ז) לחסד"פ.

די בכך כדי לדחות את טענתו של נאים 2.

למעלה מן הצורך גם אם חומר החקירה היה מועבר במספר שלבים ליחידה החוקרת - לא היה בכך, בנסיבותיו של תיק, זה כדי לשנות את מסקנת הสอบית. הדברים אמורים נכון כך שמדובר בפרשה מסוימת, אשר מטבעם של דברים בתחילה נחקרים "אינם של חדשות" ורק בהמשךם של דברים נחשפת מלאה התמונה הנוגעת להתנהגות הלאכורת של החשוד וכונגזרת מכך המסתוכנות המצדיקה הגשת בקשה למעצר עד תום ההליכים. הפרדה של כל חקירה הנעשית במידה זמן אחר כזו המקימה זכות עצמאית לשימושה הינה מלאכותית ואין לקבלה.

בנוגע לנאים 1 ו-3 אין חולק כי פרקליט המחווז פעל על פי סמכותו בדיון בהתאם להוראת סעיף 60א (ה) לחוק סדר הדין הפלילי. גם כאן באי כוח הנאים מודיעים לעובדה שההחלטה שלא לעורר שימוש מעוגנת בחיריגים הקבועים בחוק אולם לשיטתם, אפילו מדובר בהחלטה מנהלית על בית המשפט מצאתי גם להתערב באופן הפועל שיקול דעתו של פרקליט המחווז בשל חוסר הסבירות שבזה.

אכן לבית המשפט הסמכות לבחון סבירות ההחלטה המנהלית גם במסגרת ההליך הפלילי ודוק, אין פירוש הדבר שבית משפט בוחן מה ההחלטה אותה הוא מקבל וגם אם התוצאה הסופית הייתה שונה אין פירוש הדבר שישיקול הדעת של הגורם המנהלי היה שגוי. רק ההחלטה לא מידתית או חרורגת באופן שימושי ממתחם הסבירות תביא להתרבות בית המשפט בפרורגטיביה ובסמכתה הרחבה שנייתה בעניין זה לפרקליט המחווז. לעניין זה ראו בג"ץ 425/89 צופאן ואח' נ', הפרקליט הצבאי הראשי ואח'. בעניינו, הכלים לבחון החלטת פרקליט המחווז הינם כלים מנהליים היינו, סבירות, מידתיות וכיוצא בז'. בעניינו, ולגופם של דברים לא מצאתי פגם בהחלטת פרקליט המחווז. הדבר בהחלטה הנמצאת ממתחם הסבירות והתקבלה מתוך שיקולים ענייניים תוך הגנה על האינטרס הציבורי.

למסקנה זו בית המשפט מגיע בין היתר נכון כך שמדובר בכתב אישום חמור ומסעיף שרואו כי יוגש בכתב אישום אחד והיות המעשים המียวדים לנאים קרוכים זה באופן המשווה על הפרדתם. במיוחד נוכנים הדברים לעניין הנאים 1 ו-2. ההחלטה בנוגע לנאים 1 ו-3 ניתנה עובר למעצרו.

של הנאשם 2 שלגביו כאמור החוק מחריג את חובת השימוש.

פרקליט המחווז לא הסתפק במתן פטור משימוש אלא העביר הודעה בכתב לנאים 1 ו-3 כי بد בבד תינטן להם אפשרות זכות שימוש בדיעבד, שיעשה באוזן כרואה ובנפש חפצה. לא מצאתי תימוכין לטענה לפיה שימוש בדיעבד יעשה אך ורק למראית עין כאשר מילא אותה זכות שנייתה לנאים 1 ו-3 לא מומשה. גם אם חלקו של הנאשם 3 כפי שנלמד מתיior כתב האישום קטן משמעותית מחלוקת של הנאים 1 ו-2 וגם אם ניתן היה לעשות מאץ ולנטק את עניינו מעניין של יתרת הנאים, עדין לא מצאתי כי התנהגות המאסימה הינה בלתי סבירה המצדיקה ביטולו של כתב האישום.

מעבר לנזכר, גם לו נפל פגם בשיקול דעתו של פרקליט המחווז, ואני סבור כן, הייתה החלטתי להוtier את כתב האישום על מכוננו שיראה וקיים. סבורני כי בנסיבות תיק זה ובשל המשמעות הנלוות למחיקת כתב האישום מול האינטרס הציבורי ראוי ונכון כי יטה הCPF לזכות האינטרס הציבורי וזאת על רקע החומרה הלאכורת הנלמדת מעובדיו.

של כתוב האישום והצורך לברר את הדין, לרדת לחקור האמת בנסיבותיו של תיק זה.

עינתי בפסקה שהגיבו ב"כ הנאים ומצאתו אותה שונה שונה בנסיבות שכן מדובר במקרים בהם הגם נוצר כתוצאה מטעות של המאשימה או שלא ניתנה החלטה של פרקליט המחוذ בדבר הגשת כתוב אישום בתוך תקופת השימוש. החלטת דוקטרינת הבטולות היחסית תעשה בהתאם לניסיובתו של כל מקרה. לעניין זה ראו דבריו של השופט ע' פוגelman בע"פ 1053/13 חסן הייל נ' מדינת ישראל:

"גם משפטו מאותו סוג עשוי להוביל במקרים שונים לתוצאות שונות, לפי הניסיונות של כל מקרה ומרקם. מטבע הדברים, החלטת דוקטרינת הבטולות היחסית בנוגע לפגם משפטי בפועל הרשות נעשית תמיד על רקע ניסיובתו הפרטנית של המקרה. דוקטרינה זו הוחלה גם בהליך הפלילי, כפי שנפסק בע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' ברוביץ, פ"ד נט(6) 834, 776 (2005): "אכן, מקורו של עקרון הבטולות היחסית הוא במשפט המינהלי; אך כבר היו דברים מעולם, והעיקרון הוחל גם במסגרתם של הליצים פליליים [...]. מקל וחומר ניתן לכואורה להחיל את עקרון הבטולות היחסית על החלטה בתחום הפלילי שלפי מהותה היא בגדר החלטה מינהלית..." (השו גם: ע"פ 866/95 סוסן נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(1) 793, 816 (1996); רע"פ 2413/99 מינהלית...). כזו היא החלטת טובע בדבר העמדה לדין".
גיספן נ' התובע הצבאי הראשי, פ"ד נה(4) 684, 673 (2001)). כזו היא ההחלטה טובע בדבר העמדה לדין."

אמירות אלו, יפות אף לניסיובתו של התקיק שבפניי ומქל וחומר.

סוף דבר: הבקשה למחיקת כתוב אישום בשל אי עריכתו של שימוש - נדחית.

ניתנה והודעה היום כ"ד אלול תשע"ה, 08/09/2015 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט

[פרוטוקול הושמטה]

ההחלטה

ראשית לגבי הנאשם 3 לא מצאתו לנכון להורות על שחרורה של עו"ד אברהם מהסניגוריה הציבורית מהמשריך יציגו. יחד עם זאת, לביקשתו של הנאשם 3 אפטרו אותו מהධנים המקדמים כפי שייפורטו בהמשך וזאת בין היתר בשים לב לכר שנמסר היום מענה מפורט. חלקו של הנאשם 3 מצומצם מבחינה עובדתית. מדובר בנאים שמתגורר בצדפת. זה הודה בדבר חובת התיעצבותו לדין הוכחחות ולכך שבמידה ולא התייצב יוציא נגדו צו הבהא וניתן יהיה לשם הראות בהעדתו.

בהתאם מענה ע"י הנאים 3 ו-2 יש מקום להשלים את המענה בעניינו של הנאשם 1 וכן דין לפי סעיף 144. אשר על כן, הדיון ידחה בעניינם של הנאים לצורך ליום 15.09.17 בשעה 10:00.

עמוד 5

לא ליותר לציין כי לא מצאתי לקבל את "הודאות" של נאם 1 אשר בד בבד עם דבריו שהוא ביצע את הכל טען כי הוא חף מפשע ועשה זאת רק על מנת למנוע הבאתו לדין.

הנאשמים 1 ו-2 יובאו באמצעות שב"ס.

הנאשם 3 פטור מהתייצבות לדין הקבוע ליום 17.09.15 יחד עם זאת זה הודיע בדבר מועד הוהכות והזהר כי במידה ולא יתיצב למועד הוהכות ניתן יהיה לשמע ראיות בהעדתו וכן להוציא צו הבאה בעניינו.

ניתנה והודהה היום כ"ד אלול
תשע"ה, 08/09/2015 במעמד
הנוכחים.
דניאל בן טולילה, שופט

הוקלט ע"י חייה דMRI